

(0/38)

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

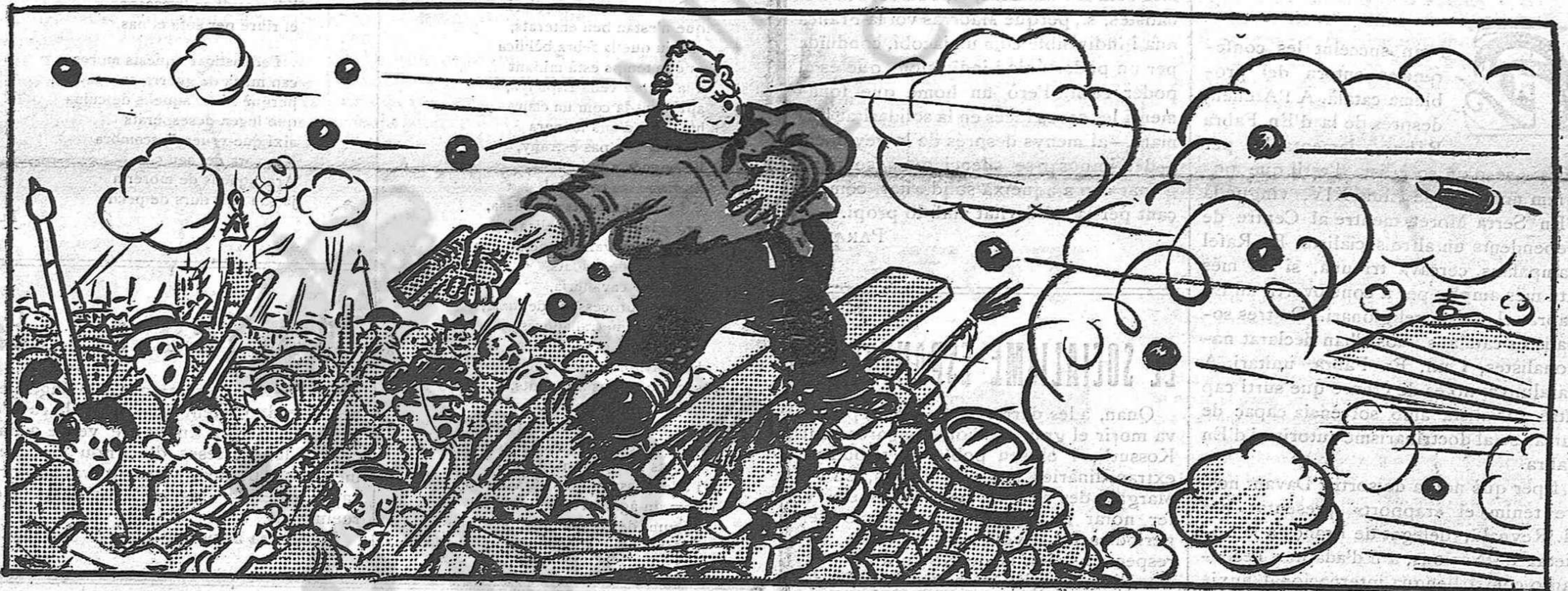
ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

LERROUX REVOLUCIONANT L'ESPANYA

Com fa la revolució segons el diari "Daily Telegrahps"

Com la fa en realitat

Foc d'artilleria

Això ja ens agrada més. L'artilleria ha pres la paraula. Fins ara havia parlat preferentment la infanteria. I han pres la paraula els artillers.

Ja trona. El Govern s'encomana a Santa Bàrbara, que és la patrona de l'artilleria. Els artillers eren fora de les Juntes i de les Comissions, amb un posat de gent reflexiva i aristocràtica. Iniciaren una acció amb motiu del rescat dels presoners. Darrerament s'han dirigit al poder públic. Val a dir que la seva petició, encara que sigui anticonstitucional, és noble i és simpàtica.

Els artillers no demanen augments de sous, ni aixamplament de plantilles, ni més diners per al pressupost del ministeri de la Guerra. Demanen el contrari: reducció de plantilles, rebaixa del pressupost. S'han adonat—i ho han dit—que la vàlua actual de l'exèrcit espanyol com a instrument tècnic no està en relació amb els diners que costa al país. I ells no volen que el sacrifici dels contribuents doni per resultat catàstrofes com les d'Annual. L'artilleria vol, primer de tot, el prestigi de l'exèrcit.

Ens sentim allunyats dels artillers de Madrid, perquè són de Madrid i perquè són artillers. Però trobem lloable el seu acte. Aquest acte és una lliçó per a tots els elements de l'Estat espanyol: els militars i els civils, els polítics i els funcionaris, els governants i el poble. L'artilleria ha tirat. Seran aprofitats els trets ressonants? Ho dubtem. Hi ha malalts tan greus, que ni el soroll de l'artilleria els desperta.

Segueix la disputa de les llengües

Es van succeir les conferències entorn del problema català. A l'Ateneu, després de la d'En Fabra Ribas, lamentable per tractar-se d'un socialista d'estil que podríem nomenar de Lluís XIV, vingué la d'En Serra Moret, mentre al Centre de Dependents un altre socialista, En Rafel Campalans, cercava tribuna, si no més alta més ampla, per a controvertir an En Fabra, el seu correligionari. De tres socialistes catalans, dos s'han declarat nacionalistes, i un, En Fabra, unitari. A Catalunya no és de creure que surti cap altre socialista amb solvència capaç de sumar-se al doctrinarisme autoritari d'En Fabra.

I per què no ha de sortir? Davant nostre tenim el «rapport» presentat per M. Reynald, delegat de França a la Societat de Nacions, a fi d'adaptar l'esperanto com a llengua internacional auxiliar, i, per lo tant, de la mateixa S. de N. Ignorem si M. Reynald és socialista. Si ho fos procediria amb perfecta lògica, volent una llengua pràctica, sense ànima, acceptada per tots, per a evitar l'ús de tres llengües oficials, encara que aquestes llengües siguin les primeres del món en valoració cultural i en eficàcia territorial. Igualment que a l'internacionalisme sense nacions dels socialistes retòrics li escauria una llengua d'artifici, una llengua feta amb recepta, però que seria l'ajustada a uns homes que miren el món metafísicament.

Es dirà que això es porta la necessitat de la supremacia d'unes llengües sobre altres a una conseqüència extremada. Potser sí. Però extremada, també, és la conseqüència dels internacionalistes, que rebutgen totes les llengües que no siguin les oficials. Comprenem que no siguin acceptats els patuès, i encara, les parlades per un número ínfim d'homes, encara que el dret al propi idioma hauria d'ésser un dels Drets de l'Home, però rebutjar les llengües històriques, com el català, amb una calitat filològica, amb un renaixement, amb la voluntat de tot un poble

de parlar-la? Negar-se a que floreixi una llengua més, quan cada dia obtenen preeminències oficials, llengües noves, que no resten res a les antigues capdavanteres?

Francament, els socialistes unitaris no podran mai presentar cap base ni lògica, ni subratllada per la realitat, per a la seva doctrina. Homes autoritaris, sí. Homes com En Maurras, sí, i els seus nacionalistes, sí, perquè Maurras vol la França nua i indivisible com un jacobi, conduïda per un poder únic i indivisible, que és el poder reial. Però un home que fonamenten les seves idees en la solidaritat humana—al menys després de la revolució—deu imposar-se silenci quan se parla d'anar cap a aqueixa solidaritat, començant per la solidaritat amb lo propi.

PARADOX

EL SOCIALISME ESPANYOLISTA

Quan, a les darreries del segle passat, va morir el gran patriota hongarès Lluís Kossuth, i el seu poble va tributar-li extraordinàries honres funerals, En Pi i Margall, des d'«El Nuevo Régimen» va fer notar la flagrant contradicció dels periòdics espanyols que parlaven amb respecte i simpatia de Kossuth i del nacionalisme magiar, mentre combatien ferotgement les aspiracions a la llibertat col·lectiva per part dels pobles de la Península Ibèrica. L'apostol del federalisme, sortint al pas d'un argument massa còmode que encara usen avui certs avançats, negava que hi hagués cap diferència essencial entre el plet d'Hongria i el plet dels pobles peninsulars que aspiren a un règim de Govern propi.

Al cap de trenta anys, encara veiem un gran nombre de periodistes i de polítics espanyols o espanyolitzats, tant de la dreta com de l'esquerra, fent servir el mateix argument que En Pi i Margall va combatre i caient en la mateixa contradicció que ell va assenyalar. No hi ha cap o quasi cap d'aquests senyors que no trobi justa la llibertat de Finlàndia, de Polònia, de Bohèmia, d'Irlanda. El mateix Fabra-Ribas, pocs dies abans de iniciar a la Casa del Poble de Madrid la seva campanya contra el nacionalisme català, parlava amb simpatia de la causa nacional d'aqueixos pobles, i entre altres nacionalitats anomenava Irlanda.

Per quina raó Catalunya no és digna de la mateixa màxima llibertat que tenen les petites nacions de l'Occident europeu—Holanda, Dinamarca, Suècia, Noruega—i totes les nacions alliberades per la gran guerra? Per què és reaccionari el nacionalisme català i no ho és, per exem-

ple, el nacionalisme d'Irlanda? Suposem que En Fabra-Ribas coneix la història, les idees i l'actuació dels nacionalistes irlandesos. I ha de saber perfectament, en aquest cas, que hi ha molts més motius per tractar de reaccionaris els patriotes irlandesos que els patriotes catalans. Tan mateix, el digne funcionari de l'Institut de Reformes Socials d'Espanya parla amb elogi del cas d'Irlanda i aboca tot el cabaç de les acusacions i de les imprecacions contra la seva pròpia terra, contra aquesta Catalunya que és una trista excepció en el moviment general de llibertat, que ha dut a Europa l'època contemporània.

Que el socialisme sigui internacionalista, està bé. Però els homes eminents del socialisme han declarat, ja fa molt de temps, que una cosa és ésser *internacional* i una altra cosa és ésser *anti nacional*. Si el socialisme respecta la sobirania de les pàtries lliures, per què ha de oposar-se a la sobirania de les pàtries esclaves? Les teories d'En Fabra-Ribas no són internacionalistes. Són, simplement, espanyolistes. I en llavis d'un català corresponen a aquells temps en què el senyor Fabra-Ribas estudiava el bàtxillerat a l'Institut de Reus. Ell encara no ha passat d'allí; però Catalunya ha caminat cap endavant. I no tenim cap interès a fer veure al distingit socialista el seu enorme endarreriment mental davant el problema del nacionalisme català.

FULMEN

Fora febra...

Segons contem els diaris que n'estan ben enterats, es veu que la febra bèl·lica que fa temps està minant a la febla i vella Espanya, aprimant-la com un clau, ha pujat d'una manera que no fora pas estrany, li dongués a la malalta un fort atac cerebral. Els jorners ensopits els passa, prò a la nit, quin delirar! Només ven vaixells de guerra i currues de soldats, estols de cavalleria, llargues processons de *tancs*, milers d'armatelles, dirigibles a grapat, hidroavions de tota mena, sacs de gassos asfixiants, castells que volen a trossos, ponts que cauen esfondrats, boscos verges que flamegen, ciutats fortes trontollant, i ella, passant victoriosa com un àguila reial damunt de tanta desferra i tantes calamitats.

Aquesta febra maleïda treure-li ben prompte cal, car no està la Madalena com sabem, per tafetans. Quatre figueres de moro, mitja dotzena d'aduars, trenta muntanyes pelats, amb uns habitants que tenen encara costums bestials, certament que no es mereixen que ens anem endogalant, amb el desig de que vulguin el nostre protectorat; i encara menys que, fent l'home i escoltant als exaltats, comencem una campanya de conquesta que qui sap si encara ens produiria algun altre daltabaix.

No en feu cas de la xaruga que recorda els temps passats, i somnia jorns de glòria que ja mai més tornaran. Procurem tots que li passi la febrada ben aviat; car si vol empaitar moros, bé p-ou que a casa n'hi han. Són uns *manos* de primera, que fent vida de *bajá*, ens diuen que es sacrifiquen per nostra felicitat, i es reparteixen les *brevets* i es mengen els millors tallis i van tot el dia en *auto* i viuen en palaus grans, a les costelles del poble, un pobre moro de pau, que encara que un lleó sembla és un ruc com un cabàs.

A voltes s'encalabrina perquè es creu ensarronat, prò li engeguen dos discursos des del safareix nacional, i desseguit se li escapa el riure per sota el nas.

Per castigar aquests moros cap mena de guerra ens cal; perquè són d'aquells de cuina que fugen desesperats així que veuen l'escombra a la vora del seu cap. Ara, aquells de moreria ja són més durs de pelar.

FLOX

Musica trista

Després de mostrar-nos a Màlaga l'espectacle depriment d'un desembarc d'ex presoners, hem tingut de veure a Barcelona les tristesses d'un nou embarcament. El diumenge passat varen sortir cap a Melilla dos mil joves del nou reemplaç.

La nostra acció militar al Marroc ha

Si arriben a anomenar

Comandant General de Melilla an En Martínez Anido

—Fugim, que vé l'ex Governador de Barcelona!

sigut un fracàs. No té l'exèrcit tota la culpa i si poguessin repartir-se ben equitativament les responsabilitats, una bona part correspondria assenyalar-les als Secretaris del Rei i al seu amo.

Amb la pujada de la Concentració Lliberal al poder, semblava que s'anava a tallar de socarrel tot nou intent de boges aventures guerres. Espanya volia civilitzar, no conquerir; protegir, no dominar; enderrocar els fortins i edificar escoles; envainar l'espasa i endinsar-se al Marroc amb el ram d'olivera. Anglaterra a l'Egipte, França a l'Argèlia i de la mateixa França En Lyautey, al seu Marroc, ens donaren l'exemple de com era possible una penetració pacífica, no renyida amb l'energia necessària quan la dignitat nacional sigués ofesa.

El nostre criteri en aquesta qüestió era i segueix essent més radical. Creiem que deuríem abandonar per complet el mal negoci del Marroc, deixant que aquest ós el rosegui una nació que tingui més bones dents que nosaltres. Com que's veu que, això que li fora possible a Catalunya, no pot fer-ho Espanya, ja ens contentaríem amb que anés de debó l'actual propòsit de començar al Marroc una acció purament civil, que a la vegada fos absolutament honrada.

Començàvem a tenir-hi fe, però l'embarcada del diumenge passat ens va fer caure l'ànima als peus. S'enviaven més tropes al Marroc, i com les altres vegades, que semblava que se'ls enviés a conquerir llores per la pàtria, els hi acompanyaven les músiques i les banderes i les autoritats i totes les demés coses llampants, ben renyides amb els moments actuals de la història d'Espanya.

Si és d'absoluta necessitat tenir soldats al Marroc; si han de canviar-se les forces que guarneixen les places africanes; si és inevitable enviar pacífics minyons en aquelles aspres terres, que'ls embarquin sense soroll, sense cerimònies arcaïques, sense cridar estrepitosament l'atenció de la ciutat. La gent, al sentir músiques, gira el cap per a veure què passa i contempla l'espectacle de-

priment d'uns minyons que van al vaixel amb la cara trista, acompanyats d'unes mares i germanes amb els ulls amarats de llàgrimes.

I aquesta dolorosa visió no lliga gaire amb els acords d'un alegre pas-doble.

JEPH DE JESPU

SEGON SERMÓ

que tracta dels mals de la gula, de la manera de renunciar-los i dels càstics dels goluts.

Estimats germans:

Avui parlarem, per a combatre'l pitjor que a la pesta bubònica, del pecat de la gula. Quin pecat, estimats germans meus, quin pecat més gros! Per ell se va instituir, principalment, la Quaresma. Per a combatre'l, per a exterminar-lo, per a castigar-lo, per a desterrar-lo de les nostres ànimes.

La gula—en termes vulgars fartanera, golafreria, afició a la *jalançia*—és el pitjor enemic de l'ànima.

La gula és cosina germana de la luxúria. Les dues són els dimonis que corren el món fent desgràcies, enforquillant pecadors per a l'infern, entorquillant-los com saltsxes, per al gran àpat de promiscuació que cada dilluns, dimecres i divendres se celebra a l'infern, per així seguir estan renyits amb Déu nostre senyor.

La gula és lo que roba més ànimes al cel. Perquè la gent pensa: Al cel s'hi dequina tot l'any, o bé, tot lo més, s'hi menja plomes d'ala d'àngel, o núvol de matinada d'estiu, o sopa d'estrelles...

doncs, cap a l'infern, que s'hi mata cada dia!

Vosaltres no veieu que us esteu condemnant amb les costellades de Vallvidrera, i els arrossos del Besós, i el pollastre rostit o bé amb samfaina, i les butifarres d'ou, i les faves a la catalana, i el conill amb all-i-oli.

Vosaltres no veieu que mentre mengueu, mentre us afarteu com lo que sou: com uns lladres, us oblideu de Déu i de la Santa Mare Església. I us oblideu que al món hi hem vingut a patir i no a menjar, a fer penitència i no a fer costellades, a omplir-se de bons pensaments i no a omplir-se de viandes.

Vosaltres us ho menjàreu tot. Vosaltres no deixàreu res per verd. Vosaltres no viviu més que per menjar.

I menjant, menjant, ho oblideu tot: a Déu, al Esperit Sant i a tota la cort celestial. I oblideu que al món hi han penes, mals de cap, mals negocis, males costums, males persones, tristos, misèries.

Us ho mengueu tot. No us recordeu de ningú, ni de nosaltres que també som de Déu i no vivim de l'aire del cel.

EL PARE CANONS

Parla l'avi

Dijs que et conti l'història de la meva vida? Amic meu, la meva és la teva i la de tots els homes. Hi ha un sol home, hi ha un sol destí. Ens persegueix el mateix drama des de l'origen comú fins a la idèntica actuació. No és possible que la naturalesa ens hagi creat amb fins contraris.

Esguardo la meva vida amb placidesa. El seu conjunt porta la marca d'una gran misèria i d'un pobre orgull que he deixat caure a lo llarg del camí. He sigut pels homes un amic poc hàbil, sense ésser mai un estrany; he sapigut acollir els meus mals amb resignació, reconeixent el bé que m'han fet. Ara em plau arreconar els dies entre la pobresa germana.

No m'importa haver deixat passar la fortuna ni que la glòria m'hagi sigut ingrata encara que gaubances lleugeres volessin del meu cor, com l'aigua que se'ns escapa per entre els dits, com el temps s'allunya de nosaltres. No obstant, no he tingut de dir adéu a la il·lusió sobirana que m'ha acompanyat sempre de jove.

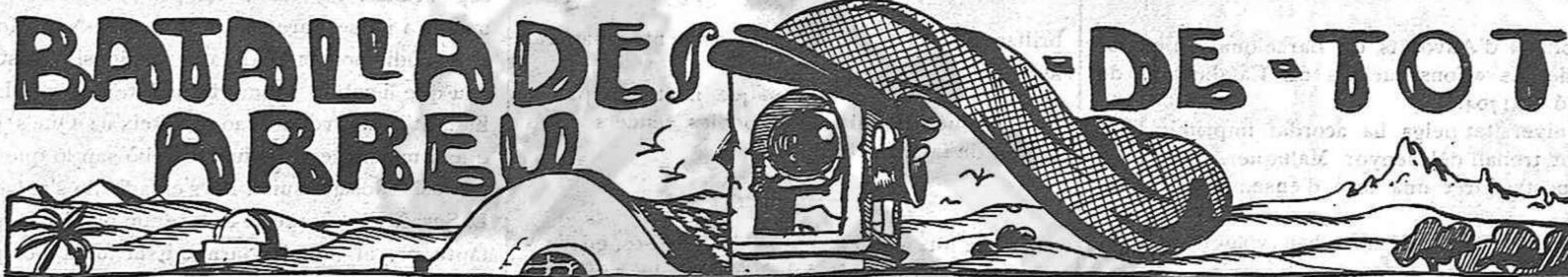
En altres temps, m'havia cregut ésser un geni. Me semblava que havia nascut per a omplir el món amb el meu nom, però aquesta equivocació mereix disculpa. Els pensaments arxivats en la meva ànima tenien el so de les fulles arrossegades pel vent. Hi ha moments que em considero com un sobirà desterrat mentre els somnis s'allarguen en visions serenes. Els sentiments espessos passen amb la suavitat d'un adéu per tot ço que ha sigut bo per mi.

M'he resignat i ara no sento tant l'obra caducada i que la glòria ha mal pagat. Si no és feta d'admiraçió és il·lusoria i en el cap d'un histrió hi sona com un picarol penjat en el coll d'un idiota.

Havia cregut poder estendre la majestat de la obra divina sobre els homes, il·luminar els esperits foscos, fecundar ànimes estèrils i gurir els mals que duren. El nom que hauria precedit a tot això, volia oferir-lo com un do de rei a la que estimava com la vida.

La grandesa viu entre els humils i la misèria entre els magnats. Acceptar la sort dels primers és armonitzar-se a la gran vida i això pesa tant dintre de l'univers com dirigir les intel·ligències i regir els imperis.

N. FERMA CARSARENYA

COM SEMPRE

No hi ha pas remei. Ens creiem que n'hi hauria, però ha sigut un bell somni daurat. Tot segueix igual i lo pitjor és que deurà seguir així per anys i panys.

Lo succè a Mont Arruti i Annual era per a esgarriar a qualsevol, per a revoltar l'ànima menys sensible, per a revoltar al poble més apàtic, però es coneix que ja no ens esgarriem de res, ni tenim sensibilitat, ni forces per a fer cap revolta ni paròdia de revolta. Cridem, quatre crits, molts escarafalls, i res; tot com abans.

Qui serà el responsable o quins seran els responsables de la tragèdia, encara a hores d'ara és una incògnita. Moltes declaracions, tothom és heroi, tothom sap un grapat de coses, però en concret encara ens han de dir: aquest és el culpable.

Encara hi ha coses pitjors. Que tot segueix igual, la mateixa desorganització, el mateix perill, la mateixa propensió a una catàstrofe.

I malgrat això, la nostra joventut parteix vers terres africanes. Diumenge en el nostre port foren 2.800 els soldats embarcats destinats a fer coneixença amb l'Abd-el-Krim. Hi hagué músiques, una mena de música que feia venir llàgrimes als ulls i res més. Ningú protestà, ningú tingué un gest aïrat. Tot era resignació.

Els pobles resignats són dignes d'ésser portats al sacrifici.

CAMP FATIDIC

Home, hi ha coses que passen de mesura. Quan la dissort es fica en una casa no hi ha ningú que la tregui i qui diu una casa, diu camp, perquè lo mateix es pot ésser dissortat a ple camp que dins de casa.

El camp d'aviació «Cuatro Vientos» és una mena de fantasma que s'empassa als aviadors que

és un gust. No passa mes que no hi hagi un daltabaix, quan tot sembla que va bé, un avió canvia el «rumbo» i ja el teniu fent un cap-buçó que el deixa mal parat.

A l'aviació espanyola només li mancava això. Van al Marroc i el seu paper és trist, gris, no tenen enemic amb qui lluitar i s'han d'aconhortar desfent barraques de mala mort. S'enliren a «Cuatro Vientos» i en lloc d'arribar al cel, topen amb la prosaica pols.

Darrerament ha sigut un tinent d'infanteria el que ha equivocat la direcció. No s'ha fet gran cosa. Només ha resultat ferit. Això sí, l'aparell fet a miques.

Creiem que fora un gran encert mudar de casa o de camp. També, per a evitar desgràcies, fora convenient proveir en els pilots d'una mena de matallàs i d'un despertador.

ELS ROIGS

Feia dies que havíem deixat tranquils an els simpàtics bolxevics, la gent més aixerida que corre per aquests mons de Déu.

Rússia en poder dels dictadors sovietistes ha passat per tots els períodes imaginables. Primerament revolució i qui diu revolució vol dir tallament de caps o foradada de pits a tort i a dret, després fam, fam i guerra. La fam fou lo que els va fer més cèlebres. An els pobres bolxevics se els feia culpables d'una fam hereditària. Darrera-

Cerimònia roja a Wladivostok

ment de caps o foradada de pits a tort i a dret, després fam, fam i guerra. La fam fou lo que els va fer més cèlebres. An els pobres bolxevics se els feia culpables d'una fam hereditària. Darrera-

Els roigs portant el lema Pau, Tranquil·litat i Ordre, entrant a Wladivostok

ment els dictadors roigs han esdevingut gent aciençada, plena de seny, grans organitzadors, diplomàtics eminents, i predicadors de la pau, de la tranquil·litat i l'ordre.

Aquestes tres coses ens agraden molt mentre no hi hagi exageració. Massa seny enfarfega; massa pau, tranquil·litat i ordre cria la panxa grossa. Els senyors Esteves a tot arreu estan en caràcter menys a Rússia. Un senyor Esteve roig fora una cosa massa ridícula.

Tantmateix tot és relatiu. Qui parla de pau, es refereix a la seva pau, qui parla de tranquil·litat i ordre, vol dir ordre i tranquil·litat a la seva manera.

La pau, tranquil·litat i ordre donaran molts mals de cap.

EL CAMÍ DE SEMPRE

Hi ha coses que essent noves ja són velles, que tot just se'n comença a parlar i tothom ja ho sap de memòria. Aquesta mena de paradoxa succeeix

amb els conductors de la pau, amb els que s'han constituït en els seus salvadors.

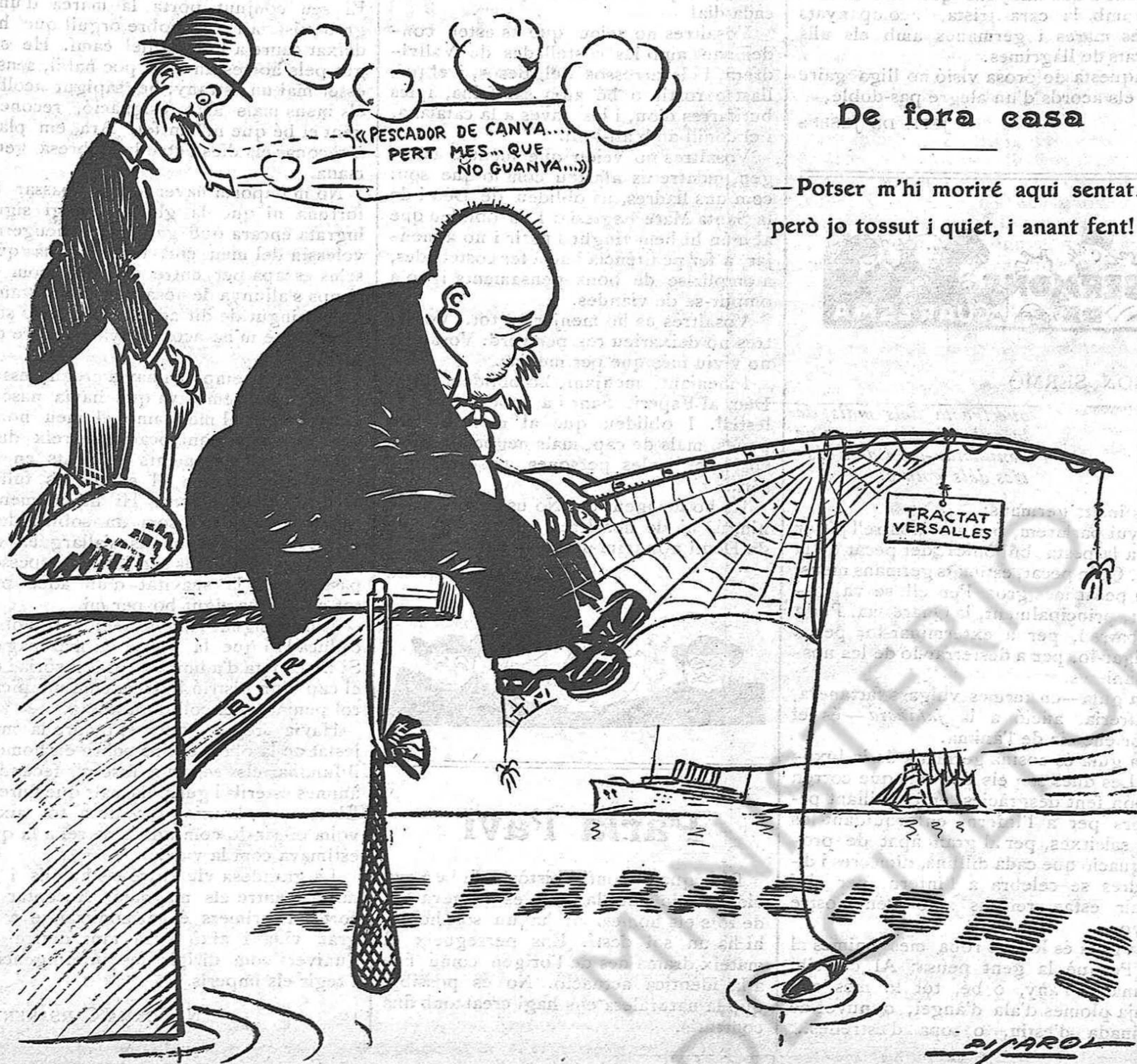
Durant la guerra la Justícia, la Dignitat, el Dret i altres parauletes per l'estil, així, escrites amb majúscules, foren les banderes que tremolaven els pobles que's feien a trossos uns amb altres, com a feres. I al fons, al final de tot això només hi havia el desig de vèncer per a imposar al vençut les condicions més iníquies sense preocupar-se si són legals o no.

A la post guerra succeeix fa o no fa lo mateix. La legalitat balla una mena de dansa de contrapàs. Ara per tu, ara per mi. Tots els que avaloten i mouen enrenou, que no ens deixen estar tranquils, que ens fan viure amb l'ai al cor, lluiten, criden, treballen per a que la legalitat surti indemne d'aquest embolic. I en el fons, a fi, només hi ha que carbó, carbó i petroli.

Qui pugui fer-se amo de les principals regions carboníferes i petrolíferes, serà qui haurà pogut assolir la veritable legalitat... que tots plegats persegueixen.

La Pau.—Però... on me conduïxeix? Poincaré.—De cap al carbó. (De L'Asino)

De fora casa

—Potser m'hi moriré aquí sentat... però jo tossut i quiet, i anant fent!

el gran escàndol. Els del sometent pegaren amb la culata dels fusells a uns viatgers, dispararen un tret i feren altres salvatjades. Què és això, senyor governador? Barcelona o Melilla?

Diuenge passat al vespre, a l'Ateneu, donà una conferència el conegut socialista Serra Moret. Era ple, un ple a vessar i no perquè fos diumenge, sinó perquè la cosa s'ho valia i de debò. En Serra Moret parlà de nacionalisme i socialisme. Amb gran eloqüència demostrà que es pot ésser un perfecte socialista sense menyspreuar a Catalunya i ésser nacionalista fins els molls dels ossos.

Refermà que els únics que poden assolir la llibertat de Catalunya són els obrers, fent de la seva pàtria una nació model.

Mireu si devia ésser bonic i posat a to lo que deia En Serra Moret, que una andalusa entusiasmada exclamà:

—Així se parla, senyor Moré!
I després que vagin dient els altres.
Si els obrers volen, Catalunya serà la mestressa.

A Dusseldorf han ficat l'alcalde a la presó. Si això li deixessin fer al poble, aquí a Espanya, no quedaria ni un alcalde en llibertat.

L'ANGEL SAMBLANCAT

A l'Angel Samblancat li han denunciat, altra vegada, un article. Però aquesta vegada l'article no era firmat per ell, i podia escórrer el bulto. Lluny d'això a l'enterar-se'n ha vingut de Madrid, s'ha presentat al jutge i li ha dit:

—Jo sóc l'autor de l'article denunciat. No vui que's culpi a cap innocent. Aquí em té.

Això podria ésser una lliçó pels falsos apòstols del republicanisme.

CORRESPONDÈNCIA

P. Arenas: La seva «Camperola» serà aprofitada.—Miquel Ribalta: Igual li dic i mercès.—Josep Trullàs: No tenim temps. Procuri-ho vostè mateix i potser farem alguna cosa.—Noi: Home, el periòdic només té quatre pàgines! A vostè es veu que li sobra paper, tinta i temps.—P. Lera: Es inútil. No volem raons.—Reixac: Que's creu que som astròlegs?—Piu: De debò sap lo que són versos?—Rosajoaquim: No s'enfadi, no s'enfadi!—L. Serró: Els d'aquesta casa tenim paciència, però tanta no, al tantol!—Barnat: Està força bé, però massa llarg. Per escursar no estigui.

Imprèmta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olm, número 8.

EPIGRAMES

Hi ha qui creu qu'és molt xistós el popular *Llapissera*; i hi ha qui el troba latós i de gràcia barroera. En canvi hi ha qui assevera, des d'un marcat punt de vista, que on ell va també hi va el xiste (anant, és clar, amb *xistera*).

Quan la guerra es va acabar certes monges van fè alçar un modest temple en La Tràcia, quin altar, molt sumptuós, els hi van regalar dos devots de l'aristocràcia, i la *Madre* va exclamar: —Si tenim, de gràcia, altar preguem amb fe i eficàcia que algú ens faci el campanar procurant, també, comptar amb la campana... de gràcia.

—És veritat, senyor Corrons, que la relíquia sagrada de Sant Francesc arribada ahir nit és un braç sol? —No, home, no, cap de trons, és un urna i no un *bressol*.

AGULETA

Amb un èxit sorollós En Maluquer i Viladot ha donat a l'Universitat de Lovaina una notable Conferència sobre el Dret Català, regalant després a la famosa Biblioteca de la mateixa, en nom

del Col·legi d'Advocats de Barcelona, un exemplar de les «Constitucions de Catalunya», de l'edició de 1704.

L'Universitat belga ha acordat imprimir l'important treball del senyor Maluquer, per veure en el nostre Dret una font d'ensenyances profitoses.

A Madrid, en canvi, no n'han volgut sapiguer mai una paraula. Catalunya, però, fa el seu camí.

En Francisquet sempre córre amunt i avall, decidit, tan aviat és a la torra, com aquí com a Madrid. Això no és un estadista, és talment un belluquet, millor un equilibrista que sembla allò d'En Jaumet.

Els estudiants catalanistes de les diverses branques han dirigit al Ministre de Gràcia i Justícia un document en el qual protesten del nomenament de notaris «estranyos al regim jurídic, a la llengua i als costums de Catalunya».

Segurament que al Ministre li haurà fet gràcia el document; però no és fàcil que resolgui en justícia.

La cançó d'En Tururut, qui gema, ja ha rebut.

A l'orgue de don *Lacandro* llegim que l'Emiliano se n'ha anat a Madrid. Se'n hi ha anat amb bigotis i tot. Que no torni!

Els catòlics de Milán han regalat al representant de Sant Pere una tiara, que amb lo que val es remeiarà la misèria de tota una població. Pesa un quilo, té trenta cinc centímetres d'alçada i és d'or macís. L'adornen deu maragdes, cinc brillants de vint quilats, engarçats en platí, i cinc rubís orientals engarçats en or pur. Té, además, altres nou maragdes de trenta cinc quilats cada una. Té quinze maragdes més i nou rubís, i un fil de cent cinquanta perles orientals. Com si no n'hi hagués prou, té, encara, quaranta sis magnífics

brillants i una maragda de doscents quaranta grams de pes.

I al món hi han criatures que no tenen pa, ni casa, i dones desvalgudes, i pobles sencers que's moren de fam. Brètols!

L'altra nit a la carretera d'En Ribes, en l'encreuament amb la via del Nord, es va armar un gran escàndol que podia acabar malament.

Uns individus del sometent, armats amb escopetes, com si anessin a caçar conills, apuntaren al conductor d'un tramvia i l'obligaren a parar.

Davant d'aquest atropell incalíficable s'armà

L'alegria del moro

—Alah és gran, perquè ens ho dona tot! Tot!